

ρίεργόν τινα διήγησιν τοῦ Ρικατσέφ περί ἐνὸς προγεύματος, οὐ μετέσχον καὶ οἱ τρεῖς ναύαρχοι, παρόντος καὶ τοῦ Ἰμπραήμ-πασᾶ, ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ στρατηγοῦ Μαϊζῶν ἐν Πελοποννήσῳ. «Σοφός» τις ἐπρότεινε πρόποσιν ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς συμμαχίας τῶν τριῶν Δυνάμεων. Ὁ Ἰμπραήμης ἠθέλησε νὰ μάθῃ περὶ τίνος πρόκειται. Μαθὼν δὲ, εἶπεν ὅτι δὲν πίνει, καὶ ῥίψας τὸ ποτήριον χαμαί, ἐπεφώνησε· «Νὰ διαπραγῆ ἡ συμμαχία αὕτη, καθὼς τὸ κρύσταλλον τοῦτο, εἰς ὃ καὶ πέπεισμαι θαρραλέως.»

**

Συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος, ὅπερ ἐν τοῖς ἐξῆς καταχωρίζομεν, εἶνε ὁ Sacher Masoch, ἔκκριτος καὶ γνωστότατος τῆς Ἀυστρίας λογογράφος.

Ἡ ἀνάμιξις τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην τῆς ἱστορίας σελίδα, ἣτις ἀφηγεῖται τὸ πῶς ἔσχε τέρμα ἡ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Παύλου τοῦ Α' βασιλεία, διελυκάνθη ἀπὸ τινων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Michelet. Τὸ ἡμέτερον δὲ διήγημα δεικνύει πόσον πλησίον τῆς ἀληθείας ἦγαγε τὸν Sacher Masoch ἡ εὐθυκρισία αὐτοῦ. Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΠΑΛΑΤΙΟΝ

Ἦτο ἡ νύξ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχε φθάσει εἰς τὴν Πετρούπολιν ἡ εἰδησις τῆς εἰρήνης, ἣτις τῇ 7 φεβρουαρίου 1801 συνωμολογήθη ἐν Λυνεβίλ μεταξὺ τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας.

Τέσσαρες ὑπασπισταὶ τοῦ τζάρου Παύλου τοῦ Α' εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῶν αὐτοκρατορικῶν δωμάτων τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ, καθήμενοι παρὰ τὴν ἐστίαν, ἧς αἱ φλόγες ἔχονον τὴν λάμπιν των ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης θερμάστρας, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ συνδιελέγοντο.

— Ἐπιμένω εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὀλοσχερῶς θὰ τρελλαθῆ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ, ὁ πρεσβύτατος τῶν τεσσάρων, ἀνὴρ ἀθλητικὸν ἔχων τὸ ἀνάστημα καὶ χονδροειδῆ τοῦ προσώπου τὰ χαρακτηριστικὰ, μὲ ψυχρὸν βλέμμα, ὕπερ ὡς μάχιρα εἰσέδυνεν εἰς τὴν καρδίαν.

— Ὅμιλεῖς περὶ τοῦ αὐτοκράτορος; διέκοψεν ἐρωτῶν καὶ οἰοῦναι δυσαρεστηθεὶς διὰ τοὺς λόγους τοῦ προκληθέντος νέου τις καὶ ὠραῖος ἀξιωματικὸς ὀνομαζόμενος Ἀργαμάκωφ.

— Ναί, περὶ αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε χωρὶς ποσῶς νὰ συγκινηθῆ ὁ συνταγματάρχης προσθέτω δὲ μάλιστα ὅτι οἷοςδήποτε ἤθελεν ἶδει τὸ φέροσμόν του κατὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἀγγέλματος, θὰ συνεμεριζέτο τὸ φρόνημά μου.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τόσον δολεροῶς ἠπατήθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὥστε δὲν εἶνε διόλου παράξενον νὰ αἰσθάνηται τινα χαρὰν βλέπων ὅτι ὁ ἀγγλικὸς λαὸς, λαὸς πραγματευτῶν, χάνει τὸν ἀριστόν του σύμμαχον, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Δανιλέβσκη.

— Ἄς ἦνε, ἀπήντησεν ὡς συναινῶν ὁ Ταταρίνωφ· ἀλλ' ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ἐχορά-

ζει ποτὲ τὴν χαρὰν τοῦ χοροπηδῶν εἰς ἓν δωμάτιον ὡς παιδίον ἢ ὡς δαιμονισμένος· ὅταν δὲ μάλιστα ὁ φρόνιμος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶνε μονάρχης, δὲν ἐναγκαλιζέται καὶ δὲν ἀσπάζεται τοὺς ὑπασπιστάς του διὰ νὰ δείξῃ τὴν χαρὰν του.

— Καὶ ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω ἂν ἦνε εἰς τὰ σωστά του, προσέθηκε ὁ Τζιτζάκωφ, ὁ τέταρτος τῶν συνδιαλεγομένων. Ἐνεκαινίασε τὴν βασιλείαν του καταστρέφων ὅ,τι εἶχε κάμει ἢ ἐνδοξός του μήτηρ Αἰκατερίνη ἡ Β' καὶ παλινορθῶνων τὰ παλαιὰ ἔθιμα, μὴδὲ τῶν ἐνδυμάτων ἐξαιρουμένων· ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτό. Ἡ μήτηρ του τὸν κακομετεχειρίσθη πολὺ· ἐκεῖνος ἐδικούμενος ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὸ ἔσχατον ἔργον τῆς. Εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα ἦτο σύμφωνος πρὸς αὐτὴν, τὸ κατὰ τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας μῖσος καὶ κατὰ τῶν διδαγμάτων αὐτῆς· τῶρα δὲ ἐξᾶφνα συμμαχεῖ μὲ τὸν Βοναπάρτην κατὰ τῆς Ἀγγλίας, τῆς παλαιᾶς συμμάχου του.

— Εἶνε βέβαιον τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Δανιλέβσκη.

— Πῶς ἄλλως λοιπὸν δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς ἐσπευσμένους ἐξοπλισμοὺς εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Μαύρης Θαλάσσης; ἀπάντησεν ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ. Ἄλλως τε θὰ τὸν προλάβῃ ἡ Ἀγγλία.

— Νομίζετε ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ μᾶς προσβάλῃ; εἶπεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

— Δὲν λέγω ἀκριβῶς τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης ῥίπτων παράξενον βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν πολλὰ περίεργα πράγματα ἂν ζήσωμεν. Οἱ δυσαρεστημένοι δὲν εἶνε ὀλίγοι εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

— Ἀληθεύει ὅτι εὐρίσκονται εἰς σχέσεις πρὸς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν;

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον. Ἡ Ἀγγλία εὐρίσκεται μεμονωμένη ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης εἰρήνης καὶ....

— Εἶνε πολλοὶ, οἵτινες συχνὰ ἔχουσι ἐμπιστευτικὰς συνεντεύξεις μετὰ τὸν λόρδον Οὐάιτουορθ, ὑπέλαθεν ὁ Δανιλέβσκη.

— Πιθανὸν καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Μήπως ὁ τζάρος δὲν τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ παρακολουθῆσωσι τὸ φέρετρον εἰς τὴν γελοίαν ἐκείνην κομωδίαν τῆς εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ Πέτρου τοῦ Γ';

— Ἀλλόκοτος δικαιοσύνη, ἀνέκραξεν ὁ Ἀργαμάκωφ λησμονῶν ἑαυτὸν· οἱ δολοφόνου νὰ κηδεύωσι τὸ θῦμα!

— Ἰδέα τρελλοῦ ἀνθρώπου, ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης. Ἀλλὰ πῶς σὰς φαίνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀλλόκοτος ἰδέα του τοῦ νὰ ἐνδύσῃ ὡς ἀρλεκίνους ὄλας τὰς γεφύρας, ὅλα τὰ φυλακτεῖα καὶ τὰς πύλας ὄλων τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων τῆς Ῥωσσίας; Καὶ τὸ νέον παλάτιον, τὸ ὁποῖον

ἔκτισεν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει γωνία, ὅπου νὰ μὴ ἔχη τὰ ἀρκτικά Π. Α' μὲ τὸ στέμμα; Ἄγγλος τις ἠθέλησε νὰ μετρήσῃ ποσάκις ὑπάρχουν τὰ γράμματα ταῦτα καὶ ἐμέτρησεν ἕως ὀκτὼ χιλιάδας, ἐκεῖ δὲ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσιν αἱ ἀνοησαί αὗται, ἔχουμεν καὶ τὰς παλινωδίας. Πότε τύραννος καὶ πότε ἐλευθεριάζων, πότε ἀγαθὸς καὶ πότε σκληρὸς. Εἶνε τρελλὸς, σὰς λέγω, καὶ ἐπεθύμουν ὅλοι νὰ συνεμερίζοντο τὴν ιδέαν μου.

— Καὶ ἂν ἦνε τρελλὸς τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

— Θὰ σκεφθῶμεν ὅτι δὲν πρέπει αἱ τύχαι τοῦ μεγίστου τῆς Εὐρώπης κράτους νὰ ἦνε ἐμπιστευμένοι εἰς τρελλὰς χεῖρας.

— Συνταγματάρχχα, αἱ ιδέαι σας εἶνε ἐπικίνδυνου.

— Εἶνε ἐπικίνδυνου ἂν ἦσθε σεῖς προδότης, Ἀργαμάκωφ.

— Πιστεύω ὅτι ἡ ἐπικλησις αὕτη ἀρμύζει εἰς σὰς μᾶλλον.

— Νεανία! ἀνέκραξεν ὁ Ταταρίνωφ ἀποτόμως ἐγειρόμενος.

— Δὲν ἀποσύρω τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ Ἀργαμάκωφ ψυχρῶς καὶ μετὰ σταθερότητος.

— Τί νὰ ἀποσύρης, παλληκαρᾶ μου; ἠρώτησε τότε διὰ φωνῆς τραχείας ἀνὴρ, ὅστις συνάμα ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον τὸν Ἀργαμάκωφ.

Πεφοβισμένοι ἠγέρθησαν οἱ καθήμενοι καὶ ἔλαβον στάσιμ στρατιωτικὴν ἐνώπιον τοῦ εἰσελθόντος. Ἐφαίνοντο δὲ προφανῶς τεταραχμένοι.

Ὁ τζάρος Παῦλος εἶχεν ἐμφανισθῆ ἀπροσδοκῆτως ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν καὶ μετὰ δυσπιστίας παρατηρῶν αὐτοὺς διαδοχικῶς,

— Λοιπὸν; τί τρέχει; ἀπαντήσατε.

— Ἀπλῆ φιλονεικία, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Ἀργαμάκωφ, ταχέως συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν, πολὺ ἀσήμαντος ἢ ὥστε νὰ ἐνδιαφέρῃ. . .

— Φιλονεικία περὶ τίνος; θέλω νὰ τὸ μάθω, ὑπέλαθε μετὰ τίνος τραχύτητος ὁ Παῦλος.

— Περὶ τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν, ἀπήντησεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

Οἱ ἄλλοι ἀνέπνευσαν.

— Ἐτῆ; Καὶ νομίζεις ὅτι αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει; εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ εὐθέως εὐθυμήσας. Δὲν εἶμαι τόσον γέρον, ὅσον νομίζεις. Λοιπὸν ἐπρόκειτο περὶ ὠραιᾶς τινὸς γυναικὸς;

— Περὶ τεσσάρων, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς ὑπασπιστὴς θαρρήσας διὰ τὴν εὐθυμίαν τοῦ Παύλου.

— Τεσσάρων! Καὶ σὲ ἀγαποῦν καὶ αἱ τέσσαρες;

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, ἐπρόκειτο μόνον περὶ τοῦ ποῖα εἶνε ἡ ὠραιότατη γυνὴ τῆς Πετρούπολεως. Ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ διετείνετο ὅτι ἡ ὠραιότατη εἶνε ἡ κόμησσα Πάλεν.

— Ἐγὼ ὑπερασπιζόμενη τὴν καλλονὴν τῆς δεσποινίδος Ὀκολένσκη, εἶπεν ὁ Δανιλέβσκη.

— Καὶ ἐγὼ τὴν τῆς Αἰκατερίνης Σαούλωφ, τῆς γυναικὸς τοῦ ἐμπόρου, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Τζιτζάκωφ.

— Καὶ σύ; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ τὸν Ἀργαμάκωφ.

— Ὅμνῶ ὅτι ἡ πριγκιπέσσα Ἀξίνια Βαρνίτζκοῦ εἶνε ἄγγελος καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω. . . .

— ὦ! ὦ! ἐξημμένη κεφαλῇ, εἶπεν ὁ Παῦλος καταπραυνόμενος. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τέσσαρες σας ἔχετε τέσσαρας διαφορετικὰς γνώμας, πρέπει νὰ κρίνῃ ἓνας πέμπτος. Ἐκ τῶν τεσσάρων καλλονῶν γνωρίζω τὰς δύο· ἡ πριγκιπέσσα ὅμως καὶ ἡ σύζυγος τοῦ καλοῦ ἐμπόρου μου εἶνε ἄγνωστοι. Νὰ ἐτοιμασθοῦν ἀμέσως τέσσαρα ἔλκηθρα, τέσσαρες δὲ κοζάκοι νὰ υπάγουν νὰ φέρουν τὰς ὑποψηφίους ὅσον τάχιστα διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἀποφασίσω.

— Μεγαλειότατε, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ Ταταρίνωφ, ὅστις ἦτο ὁ ἀρχαιότατος ὑπασπιστής, εἶνε μεσάνυκτα περασμένα καὶ αἱ κυρίαὶ αὗται πολὺ πιθανὸν νὰ ἦνε εἰς τὴν κλίνην.

— Ἄς σηκωθοῦν, διέταξεν ὁ Παῦλος· τὸ θέλω, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ὁ αὐτοκράτωρ κατέλιπε τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ὁ Ἀργαμάκωφ ἔτροξε διὰ νὰ παραγγείλῃ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγή.

— Εἶνε τρελλὸς ἢ ὄχι; εἶπε σιγὰ σιγὰ ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Δανιλέβσκη ἤγειρε τοὺς ὄμους του, ὁ δὲ Τζιτζάκωφ θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τοὺς παρῶτρυνε νὰ μὴ εἶπουν τι ἀπρεπές.

Τὰ ἔλκηθρα ἐπανεκκίψαν ἐν τάχει καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς τέσσαρες γυναικὲς ὠχραὶ καὶ τρέμουσαι εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, περιμένουσαι νὰ ἴδωσι τί δυστύχημα τὰς ἐπαπίλει.

Ὁ Παῦλος ἐξῆλθε ταχέως ἐκ τῶν δωμάτων του, ἐχαίρετίσε διὰ τῆς χειρὸς τὰς τέσσαρας γυναικὰς, αἵτινες ἔκλινον ἕως ἐδάφους τὴν κεφαλὴν, καὶ παρετήρησεν αὐτὰς μὲ βλέμμα ταχὺ καὶ διαπεραστικόν.

— Ἐλεος, πατερούλη μου, ἀνέκραξεν ἡ σύζυγος τοῦ ἐμπόρου γονυπετοῦσα, εἶμαι ἀθῶα.

Ὁ Παῦλος ἐξερράγη εἰς γέλωτας.— Σῆκω, γυναικά μου, τῆ λέγει· μὴ φοβεῖσθε, κυρία. Εἶχα ἐπιφορτισθῆ νὰ θέσω τέρμα εἰς μίαν φιλονεικίαν τῶν ὑπασπιστῶν μου. Πρόκειται νὰ κρίνω ποῖα ἐξ ὑμῶν εἶνε ἡ ὠραιότερα· ἀφαιρέσατε τὰς καλύπτρας σας καὶ τοὺς ἐπενδύτας σας.

Βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν λατρευτῶν των αἱ νεαραὶ γυναικὲς ἀπηλλάγησαν ταχέως τῶν γονυρικών των καὶ ὁ αὐτοκράτωρ διὰ μέσου τοῦ δημοματοῦαλίου του ἤρχισε νὰ τὰς ἐξετάζῃ. Ἡ ἐκλογὴ ἦτο δύσκολος, διότι ἀληθῶς ἦσαν ὠραι-

ταται καὶ αἱ τέσσαρες. Ἡ κόμησσα Πάλεν εἶχε πολλὴν μεγαλοπρέπειαν, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἦτο κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν χαρακτήρων ὅμοιον πρὸς πρόσωπον ἑλληνικοῦ ἀγάλματος· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὠραῖοι, ἄφθονος δὲ κατεχύνετο ἡ ἐβενώδης κόμη της. Ἡ δεσποινὶς Ὀκολένσκη ἦτο κομψή, λιγερὴ καὶ λεπτοφυής. Ἡ κυρία Σαούλωφ ξανθὴ καὶ εὐσαρκος καὶ ἡ πριγκιπέσσα ἰσχυρότερα καὶ μικροκαμωμένη, χαριτωμένη καὶ εὐφυής. Ἐπὶ πολὺ ἐξήταζεν ὁ τζάρος καὶ τέλος ἔκλινεν ὑπὲρ τῆς πριγκιπέσσης Βερνίτζκοϊ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κυρίαί, εἶπε· καλὴν νύκτα. Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Ἀργαμάκωφ· σὺ, παιδί μου, εἶπεν, ἔχεις τὸ καλλίτερο γούσο. Ἐπειτα δὲ ἀπῆλθε.

— Νόστιμη ἱστορία, εἶπεν ὁ Ἀργαμάκωφ, μὲν εἶπα ἔφυγεν ὁ τζάρος.

— Δὲν ἔχω δίκαιον; ὑπέλαβεν ὁ συνταγματάρχης. Εἶτε τύραννος εἶνε εἶτε τρελλός, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα· δὲν πρέπει τὸ κράτος νὰ μείνῃ ἐμπιστευμένον εἰς αὐτόν.

— Συνταγματάρχα, θὰ χάσῃς τὸ κεφάλι σου.

— Ὁ Ταταρινῶφ ἐμειδίασεν οἰονεὶ οἰκτιρῶν τὸν Ἀργαμάκωφ.

Ἡ πριγκιπέσσα Ἀξίνια, ὧν ἀπὸ ἐνὸς περιπόου αἰῶνος ἐσυγγένεον αἱ οἰκογένειαι, ἔζων ὡς ἂν ἦσαν μεμνηστευμένοι.

Ὅτε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐπορεύθη εἰς τὴν Πετρούπολιν εἶχε γείνει δεκτὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πρίγκηπος ὡς τέκνον τῆς οἰκογενείας. Εἶχεν ἴδει μεγαλῶνους τὴν Ἀξίνιαν, τὴν ἠγάπα καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῆς. Δὲν εἶχε μὲν ἐπισήμως ζητήσῃ τὴν χεῖρά της, ἀλλ' οἱ γονεῖς ἔβλεπον μὲ εὐχαρίστησιν ὅτι ἠρόσακετο παρὰ τῇ θυγατρὶ των ὁ εὐνοούμενος τοῦ τζάρου καὶ διὰ τοῦτο δὲν παρεκώλυον τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀργαμάκωφ σχέσιν. Οὗτος παρετήρησεν ὅτι ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνὴ εἶχε δυσαρεστήσει τὴν Ἀξίνιαν καὶ ὅτι ἀφ' ἐτέρου ἡ καλλονὴ αὐτῆς εἶχε κάμει ἐντύπωσιν εἰς τὸν τζάρον, πρᾶγμα ὅπερ πολὺ ἀπήρρακεν εἰς τὸν νεαρὸν ὑπασπιστήν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον, ἐπορεύθη ὁ Ἀργαμάκωφ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νέας. Ἐκάθητο αὕτη ἐπὶ μαλακῶν προσκεφάλων, μὲ ἀπλότητα ἐνδεδυμένη τζαραγάνιορ ἐξ ἀνατολικοῦ ὑφάσματος, καὶ ἐξέπλεκε μέταξαν διὰ τὸ κέντημά της. Συναφρωθῆ ὀλίγον ἄμα εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν ἀξιωματικὸν καὶ χωρὶς νὰ προσίδῃ αὐτόν τῷ εἶπεν·

— Εἰς σὰς λοιπὸν χρεωστῶ τὴν χάριεσσαν αὐτὴν σκηνήν. Ἀλλὰ θὰ μοι τὴν πληρώσῃτε. Θὰ ἤμαι ἄσπλαγγος εἰς τὸ μέλλον.

— Ἀλλὰ, φιλιτάτη Ἀξίνια, παρετήρησεν ἐν ταπεινοφροσύνῃ ὁ ὑπασπιστής, ἦτο ἀνάγκη νὰ γείνη ὅ,τι ἔγεινε διὰ νὰ σωθῶμεν ὅλοι. Οὐδὲν ἄλλως δ' ἐπίστευον ὅτι τὸ στρατήγημά μου θὰ εἶχε τοιαύτην ἔκβασιν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν διαλεύκανσιν τῶν λόγων τούτων.

— Παρετήρησατε, ἠρώτησε, τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν ἔκαμα εἰς τὸν τζάρον;

— Ναί.

— Ἐ λοιπὸν; ἂν καὶ εἰς ἐμὲ ἤρρακεν ὁ τζάρος τὸ ἥμισυ ἀφ' ὅ,τι ἐγὼ ἀρέσκω εἰς αὐτόν;

— Ἀξίνια! ἐπιθύρισε παρακλητικῶς ὁ ταλαίπωρος νέος.

— Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ σεῖς θὰ ἦσθε ὁ αἴτιος, ἀπήντησεν ἡ κόρη περιπαίζουσα τὸν Ἀργαμάκωφ. Τώρα δὲ πολὺ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσητε μόνην.

— Δὲν φεύγω πρὶν ἢ μὲ συγχωρήσῃς, ἰκέτευσεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Τότε θ' ἀναγκασθῆτε διὰ πολὺν καιρὸν νὰ μείνητε εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, εἶπεν εἰρωνικῶς γελῶσα ἡ πριγκιπέσσα. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθη καὶ ἀνεχώρησεν ἀποτόμως εἰς ἄλλο δωμάτιον.

Ὁ δυστυχὴς Ἀργαμάκωφ ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ, ἐν ᾧ ἡ Ἀξίνια ἐγέλα μετὰ τῆς τροφοῦ της διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀστεϊότητός της. Δὲν προσέβλεπε πόσον ὀλίγον ἀπέιχε τῆς ἀληθείας ἡ ἀστεϊότης.

Μόλις ὁ μνηστὴρ εἶχε καταλείψει τὸν οἶκόν της, ἔστειλεν ἡ θεία της ἡ κόμησσα Βεστούτζεφ τὸ ἔλκηθρόν της ἵνα τὴν παραλάβῃ. Μικρὸν δὲ γραμμάτιον τὴν προσεκάλει νὰ προετοιμασθῆ ὅσον τάχιστα.

Ὅτε ἡ πριγκιπέσσα εἰσῆλθεν εἰς τὸν σινικῶς διασκευασμένον κοιτωνίσκον τῆς θείας της, αὕτη τὴν ἐνηγκαλίσθη μετ' ἀσυνήθους συγκινήσεως καὶ τρυφερότητος. Μετ' οὗ πολὺ ἐπὶ τυχαίᾳ τινι προφάσει ἐξῆλθε τοῦ κοιτωνίσκου ἡ κόμησσα καὶ ἀντ' αὐτῆς παρουσιάσθη. . . . ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἡ Ἀξίνια ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Παῦλος λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ἐκράτησε.

— Παρκαλῶ, λέγει, νὰ μ' ἀκούσητε, πριγκιπέσσα. Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε εἰς ἐμὲ, ὅ,τι ἐὰν παρῆγετε εἰς τὸν ἔσχατον τῶν ὑπηκόων μου.

Ἐδήγησε τὴν κόρην πεφοβισμένην νὰ καθῆσθαι ἐπὶ ἐνὸς σοφᾶ, αὐτὸς δὲ λαβὼν ἀνάκλιντραν ἐκάθησεν ἀπέναντί της εἰς ἀπόστασιν ἐμφανίουςαν πολλὴν τὴν πρὸς τὴν κόρην εὐλάβειαν.

— Πριγκιπέσσα, ἐπανελάθε μετὰ σοβαρότητος σχεδὸν ὀδυνηρᾶς, δὲν θὰ ἦσθε γυνὴ ἂν δὲν ἠθέλατε παρατηρήσει τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προὔξενσεν εἰς ἐμὲ ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη ἐμφάνισίς σας. Ἡ θεία Πρόνοια σὰς ἔπεμψε πρὸς με. Σὰς ἀγαπῶ, πριγκιπέσσα. Ἐστὲ ἀγαθὴ, ἐλεήσατέ με καὶ εἶπατέ μοι μόνον ὅτι δὲν μὲ μισεῖτε.

Ἡ Ἀξίνια εἶχε προσηλωμένους πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐδεμίαν λέξιν ἀνέβαινε ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Μὴ νομίσαιτε, ἐξηκολούθησεν ὁ τζάρος, ὅτι ζητῶ τι παρ' ὑμῶν, τὸ ὁποῖον νὰ ἤθελε προσβάλλῃ τὴν τιμὴν σας. Ὡ! θέλω μόνον ν' ἀγαπηθῶ παρ' ὑμῶν καὶ τοῦτο ἔσται ἡ εὐτυχία μου! Οὐδεὶς ἕως τῶρα μὲ ἠγάπησεν, οὔτε αὐτὴ ἡ μήτηρ μου! Ἰσως μάλιστα πάντος ἄλλου ὀλιγώτερον μὲ ἠγάπησεν αὐτὴ. Μὲ μετεχειρίσθη πάντοτε μὲ δυσπιστίαν, πλέον ἔτι, μὲ ἀντιπάθειαν. Ἐν ᾧ κατέκλεπτον τὸ κράτος οἱ εὐνοούμενοί της, ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου εὕρισκόμεθα πολλάκις εἰς παντελῆ ἀνέχεια. Ἡ μήτηρ μου μοὶ ἀφῆρπασε τὰ τέκνα μου εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν μου καὶ τὰ ἀνέθρεψε παρ' αὐτῆ εἰς τρόπον, ὥστε ἐγένοντο ταῦτα ξένα πρὸς ἐμὲ καὶ ποτὲ δὲν ἐγνώρισα τὴν ἀγάπην των. Ὡς πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ μὴ κάμω πολὺν λόγον· δὲν ἔχει καρδίαν τὸ ὠραῖον αὐτὸ μάρμαρον. Τὰ τέκνα μου εὕρισκονται εἰς κρυφίαν μὲ τοὺς ἐχθρούς μου συνεννόησιν, ἀπὸ τοῦδε δὲ τείνει τὴν δεξιάν πρὸς τὸ αὐτοκρατορικόν μου στέμμα ὁ μέγας δοῦξ διάδοχος. Εἶμαι μόνος, χωρὶς φίλους, χωρὶς ἔρωτα. Ὡ! εἰπέ μοι ὅτι μ' ἔλεξς.

— Θὰ ἦτο, ἀπήντησε τότε ἡ Ἀξίνια, πολλὴ δι' ἐμὲ τόλμη νὰ αἰσθανθῶ δι' ὑμᾶς, Μεγαλειότατε, τοιοῦτον αἶσθημα, καὶ σεῖς πάλιν δὲν θὰ ἤρκεισθε εἰς τοῦτο τὸ αἶσθημα.

— Λοιπὸν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς βλέπω ἐνίοτε. Θὰ σᾶς συγκινήσῃ ἴσως ἡ ἐγκατάλειψίς μου καὶ τὸ εὐγενὲς αἶσθημα, ὅπερ πρὸς ὑμᾶς τρέφω.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Ἀξίνια ἐγειρομένη, δὲν δύναμαι ἐπὶ πλέον νὰ σᾶς ἀκούσω.

— Μὲ ἀποθνήσκετε; ἐψιθύρισεν ὁ Παῦλος, ἐγειρόμενος καὶ αὐτὸς, τρέμων ὅλος καὶ μὲ φοβερὸν τὸ μέτωπον.

— Θὰ σᾶς ἰκτεύσω νὰ λησμονήσετε πτωχὴν κόρην, ἣτις ἔχει ἤδη ὑποσχεθῆ τὴν χεῖρά της.

— Ἀγαπάτε ἄλλον;

— Ναί.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχὴς αὐτός;

— Διὰ νὰ τὸν καταστήσητε ἐκποδών;

— Τόσον χαμερπῆ καὶ σκληρὸν μὲ ὑπολαμβάνετε; Καλὰ λοιπὸν, δὲν ἐρωτῶ τίποτε πλέον, ἀφήσατέ με νὰ ἐλπίζω.

— Εἰς πάντας ἐπιτρέπεται ἡ ἐλπίς, ἀπήντησε κομφῶς καὶ μειδιῶσα ἡ πριγκιπέσσα.

— Δὲν μὲ μισεῖτε λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος λαμβάνων τὴν χεῖρά της.

— Εἶνε καθήκον ν' ἀγαπᾶ τις τὸν αὐτοκράτορα.

— Καὶ σᾶς εἶνε εὐκόλον τὸ καθήκον τοῦτο;

— Θέλετε, Μεγαλειότατε, ν' ἀγαπηθῆτε δι' ὑμᾶς αὐτούς. Λησμονήσατε λοιπὸν τὴν θέσιν σας καὶ μὴ ἐπιβάλλεσθε. Διὰ νὰ ἀπαντήσω δόσατέ μοι καιρὸν νὰ συνέλθω καὶ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν ζάλην, εἰς ἣν μὲ βυθίζει τὸ μεγαλεῖόν σας.

Ὅταν θέλῃ τις νὰ ὑποτάξῃ μίαν καρδίαν δὲν πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν ἐκβιάσῃ.

— Εὐχαριστῶ, πριγκιπέσσα, εἶπεν ὁ τζάρος, τρυφερῶς ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς κόρης. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ἔχω ὑπομονὴν, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἐξ ὑμῶν ἴσως ἐξαρτᾶται νέα ἐποχὴ διὰ τὴν Ῥωσίαν, βεβαίως δὲ δι' ἐμὲ ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τοῦ βίου μου.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐχαιρέτισε κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ πριγκιπέσσα βεβαίως ἐξῆλθε τοῦ κοιτωνίσκου.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Ἀργαμάκωφ δὲν εἶχε φανῆ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βερνίτζκοῦ. Τὴν τρίτην ἡμέραν παρουσιάσθη τεταραγμένος καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἐζήτησε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν Ἀξίνια. Αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ περιμεῖνῃ ὀλίγον καὶ ἔπειτα τῷ ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ παρ' αὐτῆ. Μετ' αὐτῆς εὕρισκετο ὁ πατήρ της.

— Ἡλιζα νὰ εὕρω τὴν Ἀξίνιαν μόνην, εἶπεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

— Δὲν ἔχω, κύριε, μυστικά διὰ τὸν πατέρα μου, ἀπήντησεν ἡ πριγκιπέσσα ἀπαθῶς καθαρῶς ζουσα πορτοκάλλιον.

— Τότε λοιπὸν νὰ ὀμιλήσω ἐλευθέρως;

— Βέβαια.

— Λοιπὸν! Γνωρίζω τὸ αἴτιον τῆς ψυχρότητός σας, πριγκιπέσσα.

— Ἀλήθεια; ἀπήντησεν αὐτὴ μετ' εἰρωνείας.

— Γνωρίζω ἐπίσης πρὸς ποῖον ὀμιλήσατε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας σας.

— Ὅλα λοιπὸν τὰ ἠξέουρετε, κύριε!

— Εἶχετε συνέντευξιν.

— Μὲ συγχωρεῖτε!

— Συνδιάλεξιν, ἂν θέλετε, μὲ . . .

— Μὲ τὸν αὐτοκράτορα, ἐξηκολούθησεν ἀταράχως ἡ Ἀξίνια.

— Δὲν τὸ ἀρνεῖσθε, λοιπὸν;

— Μὴ ταράττεσθε, τῷ εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα ἐπιτακτικῶς.

— Εἶνε ἐπικίνδυνον τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον παίζετε. Ὁ τζάρος σᾶς ἀγαπᾶ καὶ ἠξέουρω ὅτι σᾶς ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του.

— ἠξέουρετε καὶ τί τῷ ἀπήντησα;

— Φοβοῦμαι . . . ὅτι . . .

— Μὲ προσβάλετε δευτέραν ταύτην φορὰν καὶ σᾶς διατάττω νὰ ἐξέλθῃτε.

— Ἀλλὰ, Ἀξίνια . . .

— Ἠκούσατε τί εἶπα;

Τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἐκεῖνος δὲ χαιρετίσας ἐξῆλθεν. Ἀλλ' ἄμα ἔφρασεν εἰς τὴν θύραν ἐστάθη καὶ ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν, ἣν κατέπνιγεν ἡ ὀργή.

— Ὑπακούω καὶ δὲν θὰ ἐπανεέλθω παρὰ μόνον ὅταν θὰ λάβῃτε τὴν ἀνάγκην μου.

— Δὲν θὰ λάβω ποτὲ τὴν ἀνάγκην σας.

— Τί ἔχετε λοιπὸν οἱ δύο σας, ἠρώτησεν ὁ

πρίγκηψ, όταν ἐξήλθεν ὁ ἀξιωματικός, οὔτινος ἤχουν θορυβωδῶς οἱ πτεριστῆρες. Ἐλπίζω ὅτι ὅσα λέγει δὲν εἶνε σωστά. Εἶδες ἀληθῶς τὸν αὐτοκράτορα;

— Τῷ ὠμίλησα. Μὲ κατέλαβεν αἰφνιδίως καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀποφύγω.

— Καὶ σοὶ ὠμολόγησεν ὅτι σὲ ἀγαπᾷ;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εὔρε καλὴν ὑποδοχὴν.

— Τότε, πρὸς τί ἡ σκηνὴ αὕτη μὲ τὸν Ἀργαμάκωφ;

— Διότι μοὶ ἀρέσκει νὰ τὸν βασανίζω, ἀπῆντησεν ἡ κόρη θορυβωδῶς γελῶσα. Οὐδέποτε διενοήθη νὰ ἀγαπήσω τὸν αὐτοκράτορα.

ἽΟ πρίγκηψ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Ὁ Παῦλος εἶνε τύραννος δυνάμενος νὰ ἐκβιάσῃ τὴν εὐνοίαν σου. Ἐσο φρόνιμος, ἐπὶ τίνα χρόνον τοῦλάχιστον, διότι μετ' ἕλιγον τὰ πάντα θὰ μεταβληθῶσι.

— Τί τρέχει λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ πριγκιπέσσα, ἧς εἶχε κεντηθῆ ἡ περιέργεια. Τί θὰ μεταβληθῆ;

— Ὁ Ἀργαμάκωφ, ἀπῆντησεν ὁ πατὴρ κατασπαζόμενος τὴν θυγατέρα του ἐπὶ τοῦ μετώπου. Πρέπει νὰ συμφιλιωθῆς μετ' αὐτοῦ διότι εἶνε ἀνάγκη, τῶρα μάλιστα ὑπὲρ ποτε. Εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ μᾶς τὸν κρατήσῃ, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ ἦσαι σύζυγός του.

— Ἀλλὰ διὰ τί ὅλα αὐτὰ; κάτι μοῦ κρύπτεις.

— Δὲν βαρύνεσαι, φιλάτῃ; ἔσο ἡσυχος, μὴ παίζῃς ὅμως μὲ τὰς τίγρεις καὶ μὲ τοὺς λέοντας ὡς νὰ ἦσαν ἀρνία. Ἄκους; πρέπει νὰ συμφιλιωθῆς μὲ τὸν Ἀργαμάκωφ.

* *

Τρικυμιώδη τινὰ ἐσπέραν, ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ, τυλιγμένος ἐντὸς μεγάλου μανδύου σκοτεινοῦ χρώματος, ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του παρατηρῶν κύκλῳ μετὰ προσοχῆς. Ἰδὼν δὲ ὅτι οὐδὲν ὑποπτον ἐφαίνετο περίεξ, κατῆλθε ταχέως τὴν ὁδὸν καὶ ἔστη πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας ἵνα θεσβαιωθῆ διὰ τελευταίαν φορὰν ἂν κανεῖς δὲν τὸν ἠκολούθει.

Ἦκούσθη συριγμός.

Ὁ συνταγματάρχης ἐκάλυψε μὲ τὸν μανδύαν του τὸ πρόσωπον καὶ εἶδεν ἄνδρα μετμημφεσμένον ὡς αὐτὸν διερχόμενον τὴν ὁδὸν καὶ κάμνοντα πρὸς αὐτὸν σημείον.

— Συνταγματάρχα, τῷ λέγει ὁ ἄγνωστος ἄμα τὸν ἐπλησίασε, βεβαίως δὲν πηγαίνεις εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει τοῦτο, Ἀργαμάκωφ;

— Ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ, ὅπου ὑπάγετε.

— Ποῦ; . . .

— Εἰς τοῦ λόρδου Οὐάιτουορθ, ἔνθα συνέρχονται οἱ συνωμῶται.

— Ἦξεύρεις περισσώτερὰ μου.

— Μὴ δυσπιστεῖτε, συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ Ἀργαμάκωφ. Γνωρίζετε πόσον ἐγκαρδίως ἠγάπων τὸν τζάρον . . . τόσον ἐγκαρδίως τὸν μισῶ τῶρα. Μοὶ ἔκλεψεν ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ.

— Ἀληθεύει λοιπὸν ὅτι ἡ πριγκιπέσσα . . .

— Ναί. . . ἀλλ' ἀρήσωμεν αὐτὰ, εἶπεν ὑπόμενων ὁ ἀξιωματικός. Θὰ ἐκδικηθῶ καὶ αὐτὴν. Εἶμαι ἰδικός σας.

— Ἐστω, σὲ πιστεύω ἀκολουθεῖ με.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν πρεσβείαν, εἶπον τὸ σύνθημα εἰς ἕνα ὑπρέτην περιμένοντα εἰς τὴν ἄνω εἴσοδον καὶ εἰσῆχθησαν εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ἔνθα ζωηρῶς συνεζήτουν τριάκοντα περίπου ἄνθρωποι. Ἐθαύμασεν ὁ Ἀργαμάκωφ ἰδὼν μετὰ τῶν ἐκεῖ συνηθροισμένων μεγιστάνων ἐκ τῶν τῆς ἰδιαίτερας ἐμπιστοσύνης τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου. Ὁ κόμης Πάλεν, διοικητῆς τῆς Πετρούπολεως καὶ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν ταχυδρομείων, οἱ στρατηγὰ Βένιξεν καὶ Ὁθάρωφ, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Σούδωφ, ὁ πρίγκηψ Βερνίτζκοῖ, ὁ ὑπασπιστῆς Τζιτζάκωφ ἦσαν ἐκεῖ.

— Ἐξοχώτατε, σᾶς φέρω ἐν νέον μέλος τῆς Ἐταιρίας μας, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἐχαίρετισε τὸν Ἀργαμάκωφ. Εἶχονεν, τῷ εἶπε, πολλὰς ἐλπίδας εἰς σᾶς μᾶς εἶνε ἀπαράιτητος ἡ συνδρομὴ σας. Ἠλπίζομεν ὅτι διὰ μαγικῆς κλωστῆς θὰ σᾶς ὠδήγηι ἐδῶ ὠραία τις χεῖρ, ἀλλ' ἤλθετε μόνος καλῶς ἤλθετε.

— Ἡ κλωστὴ ἐκόπη, ἐξοχώτατε, ἀπῆντησεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

— Ἐλπίζω ὅτι ὄχι διὰ πάντοτε, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ Βερνίτζκοῖ, θέτων φιλικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

— Λοιπὸν, εἰς ἔργον, εἶπεν ὁ πρέσβυς. Δὲν μᾶς μένει πολὺς καιρὸς.

Ὁ κόμης Πάλεν διεκήρυξεν ὅτι ὁ αὐτοκράτορ ἐταράττετο ὑπὸ φημῶν τινῶν αἰτινες εἶχον περιέλθει μέχρις αὐτοῦ. Ὁ συνταγματάρχης Ταταρίνωφ προσέθηκεν ὅτι διὰ τοῦτο ἐσκόπευεν ὁ Παῦλος νὰ προσκαλέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Πετρούπολιν τὸν φοβερὸν Ἀράζεγεφ, τὸν καὶ ἄλλοτε διοικητὴν τῆς πρωτεύουσας.

— Εἰς μόνος τρόπος ὑπάρχει τοῦ νὰ σώσωμεν τὴν Ῥωσσίαν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς, εἶπεν ὁ Πλάτων Σούδωφ, πρέπει νὰ τὸν ἐξαναγκάσωμεν νὰ παραιτηθῆ.

— Ναί, αὔριον τὴν νύκτα μάλιστα.

— Ἡ παραίτησις δὲν ἀρκεῖ, παρετήρησέ τις.

Πάντες εἰσήγησαν.

— Λοιπὸν, ἄς φθάσωμεν εἰς τὰ ἄκρα, εἶπε ψυχρῶς ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας.

— Θέλουν νὰ τὸν δολοφονήσουν ὡς τὸν πατέρα του Πέτρον τὸν Γ', ἀνέκραξεν ὁ Ἀργαμάκωφ.

ρής. Καὶ ἀφήσας τὴν κόμησσαν, ἔτραξε πρὸς τὴν Ἀζίναν.

— Εὐχαριστῶ, πριγκιπέσσα, εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά της.

— Διὰ τί, Μεγαλειότατε;

— Διὰ τὸ δαίγμα τῆς εὐνοίας σας.

— Δύνασθε νὰ ἐλπίζητε.

Ταῦτα δὲ λέγουσα οὐδὲν ἄλλο εἶχε κατὰ νοῦν παρὰ πῶς νὰ παίξη τὸν αὐτοκράτορα διὰ νὰ κάμη τὸν Ἀργαμάκωφ νὰ ζηλεύη. Οὗτος ἰδὼν τὰ κόκκινα χειρόκτια ἔγεινεν ὠχρότερος νεκροῦ καὶ σπεύσας πρὸς τὸν κόμητα Πάλεν ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι εἶνε ἔτοιμος ὅπωςδήποτε νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς συνωμότης.

Ὁ Παῦλος συνωμίλει ἐν τούτοις μὲ τὴν Ἀζίναν.—Τὸ κόκκινον, τῆ ἔλεγε, θὰ ἦνε εἰς τὸ μέλλον τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδος καὶ εἰς ἀνάμνησιν θὰ βάψω κόκκινον τὸ νέον μου παλάτιον καὶ θὰ τὸ ὀνομάσω Κόκκινον Παλάτιον.

Τὴν ἐπιμενὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐξετελεῖτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐβάφето τὸ παλάτιον, οἱ συνωμῶται συνήρχοντο καὶ πάλιν, ἀλλ' εἰς τὸν οἶκον τοῦ κόμητος Πάλεν. Δὲν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς ἀλλαγῶ. Ἐκρίθη καλὸν νὰ συναίνεση εἰς τὰ σχεδιαζόμενα ὁ μέγας δούξ διάδοχος, ἀνετέθη δ' εἰς τὸν κόμητα Πάλεν νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου.

Ὁ μέγας δούξ Ἀλέξανδρος τσαούτην ἐπιμονὴν ἐδείκνυεν εἰς τὸ νὰ μὴ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυσχερεστημένων, ὥστε οἱ συνωμῶται δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμωσι καὶ τί ν' ἀποφασίσωσι. Ἐν τοσούτῳ ὁ καιρὸς παρήρχετο, τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν διὰ τὸ εἰς Μόσχαν ταξειδίον καὶ ὁ Ἀραζέγεφ ἔφθασεν εἰς τὴν Πετρούπολιν.

Τὴν πρωτὰν τῆς 23 Μαρτίου 1801, ὅτε ὁ Ἀργαμάκωφ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ Παῦλος παρεπονεῖτο ὅτι ἔπασχεν ὑπὸ κεφαλαλγίας καὶ ὅτι ἐταράσσετο ὑπὸ ὄνειρων. Ἐνεδύθη καὶ παραλαβὼν τὸν ὑπασπιστὴν του ἀνέβη εἰς τὴν ἄμαξαν ἵνα μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Κοκκίνου Παλατίου.

— Δὲν εἶνε ὠραῖον; ἠρώτησεν ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ.

— Νομίζω ὅτι πολὺ προσβάλλει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπήντησεν ὁ Ἀργαμάκωφ τεταραγμένος, φανίνεται ὡς ἂν νὰ ἐβάφη μὲ αἷμα.

— Μὲ αἷμα; Πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; Ἴσα ἴσα ἔβλεπα ἀπόψε εἰς τὸ ὄνειρόν μου ὅτι ἤμην ἐξαπλωμένος ἐντὸς φερέτρου καὶ ὅτι τὸ φέρετρον ἔπλεεν εἰς θάλασσαν ἐξ αἵματος. Καὶ εἶχε κύματα ἡ θάλασσα ἐκείνη, ἅτινα συνετρίβοντο εἰς τοὺς τοίχους τοῦ Κοκκίνου Παλατίου. Κεῖ ὁ Πάλεν καὶ ὁ Βαλσειανὸς Σούβωφ ἀναίθασμένοι ἐπάνω εἰς ἰκριώματα, ὅπως εἶνε τὰ τῶν ἐργατῶν, ἐνέβαπτον εἰς τὸ αἷμα τοὺς χρωστῆράς των καὶ ἐχρωμάτιζον τὸ Παλάτιον καὶ τὸ ἔκαμον κόκκινον. Καὶ ἔξαφνα δὲν ἦτο τὸ Κόκκινον Παλάτιον

τὸ ὁποῖον ἐχρωμάτιζον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ. . . Ἀργαμάκωφ, ἠξέυρεις νὰ ἐξηγήσῃς τὰ ὄνειρα;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε σκυθρωπάζων ὁ ὑπασπιστής.

Τὸ ἀπόγευμα προσεκλήθη ὁ Πάλεν νὰ παραστῆ τῷ αὐτοκράτορι. Οἱ ὑπασπισταὶ ἤκουον τὸν Παῦλον ζωηρῶς συζητοῦντα μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὅταν οὗτος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου ἦτο ὠχρὸς καὶ τεταραγμένος. Ἐπορεύθη ἀμέσως παρὰ τῷ μεγάλῳ δουκί, ὅστις δὲν ἤθελε κατ' ἀρχάς νὰ τὸν δεχθῆ καὶ τὸν ἐδέχθη μόνον, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐπέμεινε.

— Μὴ μοι κάμης πλέον λόγον διὰ τὰ κακοῦργά σας σχέδια, ἦσαν αἱ πρώται λέξεις τοῦ Ἀλεξάνδρου.

— Ἴσα ἴσα σήμερον πρέπει νὰ σὰς κάμω λόγον, ἀπήντησεν ὁ Πάλεν. Πρέπει δὲ νὰ με ἀκούσατε, διότι αὔριον θὰ ἦνε ἀργὰ πλέον καὶ διὰ σὰς καὶ δι' ἐμέ.

— Διὰ τί;

— Ὁ τζάρος μὲ διάταξε νὰ συλλάβω τὴν αὐτοκράτειραν καὶ τοὺς μεγάλους δοῦκας.

— Ἀδύνατον.

— Ἴδου τὸ ἔγγραφον. Ἡ Α. Μ. ἡ αὐτοκράτειρα ἐξορίζεται.

— Καὶ τί λοιπὸν μὲ περιμένει ἐμὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς μου;

— Εἰρκτῆ ἐν φρουρίῳ, ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Πάλεν. Ἄλλ' ἔχετε πιστοὺς θεράποντας, οἵτινες θὰ σὰς σώσωσιν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔχει διατεταραγμένους τὰς φρένας, θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ παραιτηθῆ.

— Καὶ ἂν ἀντισταθῆ;

— Δὲν θὰ ὑποχωρήσωμεν. . . Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, δόσατέ μοι δείγμά τι τῆς συναίνεσώς σας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρχισε νὰ διακρύβῃ καὶ στραφείς ἐξῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ Πάλεν ἐθεώρησε τοῦτο ὡς συναίνεσιν καὶ ταχεῖ βήματι ἀπεμακρύνθη.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐδείπνησεν εἰς τὰ ἐννέα μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν τὸν εἶδον τόσον εὐθυμον μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βλέμμα του προσηλώνετο μὲ παράξενον ἔκφρασιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου δουκὸς διαδόχου. Εἰς τὰς δέκα ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὅλα τὰ φῶτα ἦσαν σχεδὸν ἐσβεσμένα εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

Εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ εἰκοσι, παρουσιάσθησαν εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων οἱ συνωμῶται ἔνοπλοι καὶ μετρηφεισμένοι. Ὁ σκοπὸς ἐφώναξεν: Τίς εἶ; προέτεινε τὴν λόγχην καὶ ἐμπόδισε τὴν δίοδον, ἀλλ' ὅτε παρουσιάσθη ὁ Ἀργαμάκωφ καὶ διεκλήρυσεν ὅτι ἤρχοντο συνετεῖα ἰδιαιτέρας τοῦ

αυτοκράτορος διαταγῆς, ὁ στρατιώτης ἀναγκω-
ρίσας τὸν ὑπασπιστὴν, ἀφῆκε τὸν ὑποπτον ὄμι-
λον νὰ εἰσέλθῃ.

Οἱ συνωμόται ἀνέβησαν ἐν τάχει τὴν κλίμα-
κα, διήλθον τὸν προθάλαμον βαίνοντες ἀροπο-
δητεὶ καὶ ἔστησαν πρὸ τῶν αυτοκρατορικῶν δω-
μάτων. Ὁ Ἀργαμάκωφ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον, ὅπου ἐφρούρει εἰς κοζάκος.

— Τίς εἶ, ἐφώναζεν οὗτος.

— Καλός.

Ὁ κοζάκος ἀνεγνώρισεν τὸν ὑπασπιστὴν, ἀλλ'
ὅταν οὗτος ἠθέλησε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα,
ὁ στρατιώτης τὸν ἐμπόδισε λέγων·

— Ὁ αυτοκράτωρ κοιμάται.

— Τὸ ἤξευρόν θέλω νὰ τὸν ἐξυπνήσω.

— Τὸ ἀπηγόρευσε ρητῶς.

— Ἡ πόλις καίεται, πρέπει νὰ τὸν ἐξυπνήσω,
ἀνεφώνησεν ὁ Ἀργαμάκωφ καὶ ἐχύθη εἰς τὸ ἰδιαί-
τερον δωμάτιον τοῦ Παύλου.

Οἱ ἄλλοι εἰσελθόντες εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἠ-
θέλησαν τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἄλλὰ τότε ἐνόησεν ὁ κοζάκος τί ἔτροχε καὶ
πλησιάσας εἰς τὴν θύραν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ· προ-
δοσία, προδοσία!

Ὁ αυτοκράτωρ ἐξύπνησε καὶ ἦναψε φῶς, ἐν
ᾧ ὁ κοζάκος ἐπιπτε κατατροπημένος ὑπὸ πλη-
γῶν καὶ διήρχοντο ὑπὲρ τὸ πτώμα του οἱ συνω-
μόται.

Ὁ Παῦλος ἐπίδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ προ-
σεπάθησε νὰ φύγῃ διὰ μυστικῆς θύρας, ἀλλὰ δὲν
τὴν εὔρεν ἐγκαίρως καὶ ὁ Ἀργαμάκωφ τὸν ἐ-
πλησίασε.

— Τί θέλεις; ἔχασες τὸν νοῦν σου; ἐφώνη-
σεν ὁ αυτοκράτωρ ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπήντησεν. Ὅταν
εἶδεν ὁ Παῦλος τοὺς ἄλλους εἰσερχομένους, ἔλα-
θε τὸ ξίφος του ἔτοιμος νὰ ὑπερασπισθῇ μέχρι
ἐσχάτων. Τῷ ἐφάνη δὲ θαυμαστὸν ὅτι ἐβλεπεν
ἐνώπιόν του ὡς συνωμότας ὅλους ἐκείνους εἰς
οὓς εἶχε παράσχει πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, τὸν Πά-
λεν, τὸν Βένινζεν, τὸν Τζιτζάκωφ, τοὺς Ἀθά-
ρωφ, τὸν Ταταρίνωφ, τοὺς Σούβωφ, τὸν Βερ-
νίτζκοι.

— Τί ζητεῖς καὶ τί ζητοῦσιν οἱ σύντροφοί
σου; ἠρώτησε τὸν Πλάτωνα Σούβωφ, ὅστις ἐγέν-
ετό ποτε ὁ εὐνοούμενος τῆς μητρὸς του.

— Νὰ παραιτηθῆς, ἀπήντησεν οὗτος.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἔχεις πλέον τὰς φρένας σου, ἀ-
πήντησάν τινες.

— Δὲν παραιτοῦμαι.

— Πρέπει.

— Τίς θὰ μ' ἀναγκάσῃ;

— Ἡμεῖς.

Ὁ Πλάτων Σούβωφ ἐπλησίασεν εἰς ἕνα κηρο-
στάτην, οὗ εἶχεν ἀνάψει ὁ Ἀργαμάκωφ τὰ κη-
ρία, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ ἔγγραφον τῆς
παραιτήσεως.

— Σὺ, διέκοψε λέγων ὁ τζάρος, τὸν ὁποῖον
ἐνέπλησα εὐεργετημάτων;

— Δὲν εἶσαι πλέον κύριός μας, τὸ ἔθνος ἀ-
νεκῆρυξε τὸν υἱόν σου, ἀπήντησε.

— Ζῶ, ἄρα ἐγὼ εἶμαι ὁ αυτοκράτωρ καὶ σᾶς
διατάσσω . . .

— Δὲν ἔχεις πλέον δικαίωμα νὰ διατάτῃς.

— Καὶ σὺ, Ἀργαμάκωφ, ἔχεις αἷμα εἰς τὰς
χεῖρας.

— Εἶνε κόκκινα χεῖρόκτια, δὲν εἶνε αἷμα, ἀ-
πήντησεν ὁ Ἀργαμάκωφ μὲ σατανικὴν εἰρω-
νεῖαν.

Ὁ τζάρος τὸν παρετήρησεν ἐκστατικῶς καὶ
δεικνύων ὅτι δὲν ἐνόησεν.

— Ὑπόγραψον, τῷ ἐφώνησεν οἱ συνωμόται
καὶ ὁ Σούβωφ τῷ ἔτεινε τὸ ἔγγραφο.

Ὁ Παῦλος, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἐσήκωσε διὰ τῆς
αἰχμῆς τοῦ ξίφους του τὸ ἔγγραφο καὶ τὸ ἐρ-
ριψε κατὰ γῆς.

Οἱ συνωμόται ἐδίστασαν.

— Ἄν δεῖξετε ἀδυναμίαν εἰσθε ὅλοι χαμένοι,
ἐφώνησεν ὁ Βένινζεν.

— Μὴ φοβεῖσθε, ἀνέκραξεν ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγ-
γλίας, ὅστις ἕως τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκρύπτετο.

— Ἄ! ἡ Ἀγγλία μὲ ἀνταμεῖβει! ἀνέκραξεν
ὁ Παῦλος. Εὐγνωμοσύνη ἐμποροῦ.

Ὁ Σούβωφ κατήνεγκε τὸ πρῶτον κτύπημα,
καὶ πάντες ἔπειτα ἐπέπεσον κατὰ τοῦ δυσμοῖρου
μονάρχου. Τῷ ἀφῆρασαν τὸ ξίφος, τὸν ἔρριψαν
κατὰ γῆς καὶ ὑβρίζοντες αὐτὸν τὸν ἐκτύπων
κατ' ἐπανάληψιν. Ἐζήτησε χάριν καὶ μάτην πα-
ρεκάλεσε νὰ φρεισθῶσι τῆς ζωῆς του. Ὅταν αἱ
φωναὶ του ἤρχισαν νὰ ἦνε τοιαῦται, ὥστε νὰ ἦ-
νε φόβος μήπως ἀκούσωσιν οἱ φύλακες, ὁ Ἀργα-
μάκωφ ἐξέβηκε τὴν ταϊνίαν του, περιετύλιξε δι'
αὐτῆς τὸν λαμῶν τοῦ αυτοκράτορος καὶ οἱ ἄλ-
λοι ἐτράβηξαν . . .

Ἄμα ἐξέπνευσεν ὁ Παῦλος, ὁ Πάλεν ἔσπευσε
παρὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τὸν ἐχαίρετισεν αυτο-
κράτορα. Ἄλλ' ὁ μέγας δοῦξ ἠρώτησε·

— Ποῦ εἶνε ὁ πατήρ μου, τί τὸν ἐκάμετε;

Ὁ Πάλεν ἐσιώπη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξερράγη
εἰς δάκρυα.

Ἐκλαυσεν εἰλικρινῶς τὸ θυμῶν, ἀλλὰ δὲν ἐ-
τόλμησε νὰ προβῇ εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν δολο-
φόνων.

Μίαν ὥραν μετὰ τὸ φρικτὸν τοῦτο δρᾶμα, ὁ
πρίγκηψ Βερνίτζκοι παρουσιάσθη μὲ τὸν Ἀργα-
μάκωφ πρὸς τὴν θυγατέρα του ἰδοῦ ὁ σύζυγός
σου, τῇ εἶπε.

Αὕτη δὲν ἔδειξε πολλὴν προσοχὴν εἰς τοὺς
λόγους τούτους. Ἀληθεῖς, ἠρώτησεν, ἔτι ἐδο-
λοφονήθη ὁ αυτοκράτωρ;

— Παῦλος ὁ Ἀ' ἀπέθανεν εἰς τὰς ἑνδεκά καὶ
ὁ Ἀλέξανδρος Ἀ' ἀνεκνήρυχθη αυτοκράτωρ πα-
σῶν τῶν Ρωσσιῶν.

— "Α! έννοῶ, άνέκραζεν αὐτὴ μὲ φρικτὸν νευρικὸν γέλωτα. . . Καὶ διὰ τί τὰ χειρόκτια αὐτὰ τὰ κόκκινα; εἶπεν ἔπειτα ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀργαμάκωφ. Τὸ αἷμα δὲν θὰ ἐκοκκίνιζε τὰς χεῖράς σας καὶ χωρὶς αὐτὰ;

— Ἀπατάσθε . . .

— Καταλαμβάνω, θὰ τὸν ἐπνίξατε ὡς τὸν Πέτρον τὸν Γ'.

Τώρα σὰς χρωσωτῶ μίαν ἐξήγησιν. Εἰς οὐδεμίαν ποτὲ σχέσιν ἦλθον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ἡ ὁποία νὰ δικαιολογῇ τὸ ἔγκλημα σας. Σὰς μόνον ἠγάπησα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ νυμφευθῶ δολοφόνον.

— Ἀξίμια . . . ἐφώνησεν ἰκστεῶν ὁ Ἀργαμάκωφ.

— Ἐξω, ἄθλιε!

Τὸν ἀπώθησε καὶ ἐξήλθε.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἠκούσθη κρότος πιστολίου. Ὁ Ἀργαμάκωφ ἠτοκτόνει ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἀξίμιας. ***Σ.

ΠΕΡΙ ΕΡΥΘΡΟΥΦΛΩΝ

Ὁ Thomas Young καὶ ὁ Helmholtz πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐνεργείας τῶν δονήσεων αἰτίνες παράγουσι τὸ χρῶμα τοῦ φωτός ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τῆς ὀράσεως ἐξήνεγκαν τὴν γνώμην, ὅτι ὁ ἀμφιβληστροειδῆς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ συνίσταται ἐκ πολλῶν νευρικῶν ἰνῶν, ὧν ἕκαστη εἶναι ὠρισμένη καὶ εὐαίσθητος μόνον εἰς ὠρισμένων χρωμάτων δονήσεις· οὕτω πρὸς αἴσθησιν π.χ. τοῦ ἐρυθροῦ, τοῦ κυανοῦ κ.τ.λ. ὑπάρχουσιν ἴδια ἴνες· ἐὰν δὲ ἡ ἐνέργεια γίνεται ἐξ ἴσου ἐπὶ πασῶν τῶν ἰνῶν ἔχουσαν τὴν αἴσθησιν τοῦ λευκοῦ, ἦτοι τῶν ἀδιαιρέτων ἀκτίνων τοῦ φωτός. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τῷ ἀκροτάτῳ ὀρίῳ τῆς περιφέρειας τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς ἐλλείπουσιν αἱ πρὸς αἴσθησιν τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος κατάλληλοι ἴνες, καὶ τοῦτο ἐβεβαιώθη διὰ πειράματος. Ὄταν φέρῃ τις ἐρυθρὸν τι ἀντικείμενον ἐκ τῶν ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ πλάγια τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ ἀντικείμενον κατ' ἀρχάς, πρὶν ἢ πέσωσιν αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κεντρικωτέρου μέρους τοῦ ὀφθαλμοῦ, φαίνεται μέλαν. Διὰ τὰ κυανᾶ ἀντικείμενα δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον, διότι ταῦτα ἀμέσως φαίνονται κυανᾶ.

Τὸ περιεργώτατον ὅμως εἶναι, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων τὸ ὀπτικὸν νεῦρον δὲν ἔχει ἐντελῶς τὴν αἴσθησιν τοῦ ἐρυθροῦ, δηλαδὴ ἐλλείπουσιν ἐξ αὐτοῦ αἱ πρὸς αἴσθησιν τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ὠρισμέναι ἴνες. Δὲν εἶναι δὲ σπάνιοι οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, διότι μεταξὺ εἴκοσι περίπου εἰς ἔχει τὸ φυσικὸν τοῦτο ἐλάττωμα. Τοὺς ἀνθρώπους τούτους ὠνόμασαν ἐρυθροτύφλους, *daltonιστὸν* δὲ τὸ ἐλάττωμα αὐτῶν, ἐκ τοῦ διασήμεου Ἀγγλοῦ φυσικοῦ Dalton, ὅστις ἐφ' ἑαυτοῦ πρῶτον ἀνεκάλυψε τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Εἰς τοὺς ἐρυθροτύφλους τὸ ἐρυθρὸν φαί-

νεται πράσινον βαθύ ἢ κίτρινον. Ἐκ τῆς συγχύσεως δὲ ταύτης τῶν χρωμάτων δύνανται νὰ προκύψωσι καὶ προέκυψαν μάλιστα ἐνίοτε ἐλέθρια ἀποτελέσματα. Οὕτω π.χ. ὅταν τοιοῦτοι ἐρυθροτύφλοι γίνωνται ὑπάλληλοι σιδηροδρόμων ἢ οἰακισταί, δὲν διακρίνουσι τὰ διὰ φανῶν ἢ σημείων σημαῖα ὅταν εἶναι πράσινα ἢ ἐρυθρά. Διὰ τοῦτο ταυῖν αἱ διευθύνσεις τῶν σιδηροδρόμων προσέχουσιν τὰ μέγιστα κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπαλλήλων, δι' ἰδιαιτέρον δὲ πρὸς τοῦτο ὄργανον, τοῦ χρωματοδιακριτοῦ (*Spectro-Colormètre*) ἐξετάζουσιν ἀκριβῶς τοὺς δι' ὑπηρεσίαν ὑποψηφίους. ***

ΥΓΡΟΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΥΡ

Κατὰ τὸν Βυζαντινὸν χρονογράφον Μαλάαν, ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος εἶχε μετακαλέσει παρ' ἑαυτοῦ (514 μ. Χ.) τὸν φιλόσοφον Πρόκλον τὸν Ἀθηναῖον, οὐχὶ τὸν μέγαν Πλατωνικόν, ἀλλ' ἕτερον τινα φυσικὸν καὶ χημικὸν ἐμπειρότατον. Ὁ Πρόκλος κατασκεύασε τότε ἐκ θείου ἀπύρου κόνιν λεπτοτάτην, ἥτις ῥιπτομένη κατὰ τοῦ εὐρέου τῶν πολεμίων, καὶ ἀπτομένη, ὡς βεβαιούσιν, διὰ μόνης τῆς τοῦ ἡλίου θερμῆς, κατέκαυσε τὸν στόλον τοῦ Βιταλιανοῦ (ἀρχηγοῦ τῶν Γότθων καὶ ἄλλων βαρβάρων). Ἄν τὸ γεγονός τοῦτο ἔχη ὑπόστασιν τινα ἀληθείας, πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔκτοτε ἐγένοντο αἱ πρῶται ἀποπειραὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον τελειωθὲν βραδύτερον πλείστον μὲν ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς κατὰ Μωαμεθανῶν πολέμους, ἀπετέλεσε δὲ τὴν βᾶσιν τῆς πολυῦ πάλιν βραδύτερον ἐπινοηθείσης πυρίτιδος. Ἐτερός τις δὲ χρονογράφος, ὁ κατὰ τὴν ΙΒ' ἑκατονταετηρίδα ἀκμάσας Ζωναρᾶς, ἀποδίδει εἰς τὸν Πρόκλον καὶ ἄλλο ἐπιπόνημα· ὅτι ἐχάλκευσε κάτοπτρα πυροφόρα, τὰ ὁποῖα ἀναρτηθέντα ἐπὶ τοῦ τείχους τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατέναντι τῶν πολεμίων νηῶν, κατεπυρπόλησαν αὐτὰς διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Ἀλλὰ τοῦτο νομίζεται παντάπασι μυθῶδες· καὶ ὑπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ Ζωναρᾶ δὲν ἀναφέρεται εἰμὴ ὡς ἄδόμενον.

* *

Ὁ μηχανικὸς Καλλίνικος, ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἡλιοπόλεως, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινουπόλιν (κατὰ τὴν πρώτην πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἀράβων, 672—678 μ. Χ.), ἔφερον αὐτόθι τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπινοηθὲν ὑγρὸν ἢ ἑλληνικὸν πῦρ. Ὁ Καλλίνικος ἐτελείωσεν, ὡς φαίνεται, παραδόξως τὸ τοῦ Πρόκλου ἐπιπόνημα, διότι τὸ παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ζ' ἑκατονταετηρίδι κατασκευασθὲν χημικὸν μίγμα ἦτο πολὺ τοῦ πρώτου δραστηκώτερον. Βεβαιούσιν ὅτι ἔκαιεν ἐν τῷ ὕδατι καὶ ὅτι, παρὰ τὴν φύσιν τῶν ἄλλων πυρῶν τῶν ὁποίων ἡ φλόξ τείνει πρὸς τὰ ἄνω, τὸ τοῦ Καλ-